

UNISEARCH (Unisearch Journal)

Volume 6 | Issue 1

Article 8

2019-01-01

"รอยตัวเรา" งานวิจัยจากห้อง สู้ห่าง

ทวิวงศ์ ศรีบุรี

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/unisearch>

Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

ศรีบุรี, ทวิวงศ์ (2019) ""รอยตัวเรา" งานวิจัยจากห้อง สู้ห่าง," *UNISEARCH (Unisearch Journal)*: Vol. 6: Iss. 1, Article 8.

DOI: 10.58837/CHULA.UNISEARCH.6.1.7

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/unisearch/vol6/iss1/8>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in UNISEARCH (Unisearch Journal) by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

งานวิจัยจากห้องสู่ห้าง

“รอบตัวเรา”
โดย รศ. ดร. ศรียงค์ ศรีบุรี

คำว่า “งานวิจัย” ในอดีตคนทั่วไปจะมีความรู้สึกว่าเป็นงานของผู้มีความรู้ระดับสูง โดยเฉพาะสำหรับอาจารย์ในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา เพราะต้องมีการค้นคว้าและทดลองโดยใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่ทันสมัยและราคาสูงเป็นจำนวนมาก กว่าที่จะได้ผลลัพธ์ตามต้องการ เมื่อทำงานวิจัยเสร็จเรียบร้อย ผลลัพธ์หรือองค์ความรู้ใหม่ที่ได้จะถูกเก็บไว้เป็นความลับหรือเผยแพร่

ในระดับชาติหรือนานาชาติ เพื่อใช้ในการขอตำแหน่งทางวิชาการที่สูงขึ้น หรือใช้ในแวดวงวิชาการเท่านั้น โดยแนวความคิดดังกล่าวเหล่านี้จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องปรับเปลี่ยนให้เป็นไปตามยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งในปัจจุบันมีแนวความคิดที่ว่า งานวิจัยไม่ได้เป็นเพียงผลงานของผู้มีความรู้ระดับสูงที่จำกัดการเข้าถึงและการนำมาใช้ประโยชน์เฉพาะกลุ่มเท่านั้น แต่งานวิจัยจำเป็นสำหรับบุคคลทั่วไปที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการช่วยพัฒนาสังคมและทำให้เพื่อนมนุษย์มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ดังความหมายที่แท้จริงของคำว่า “การวิจัย” คือ กระบวนการที่เป็นระบบในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อจุดมุ่งหมายใด ๆ โดยมีได้หมายถึงเฉพาะการค้นคว้าและทดลองในห้องปฏิบัติการระดับสูงเท่านั้น

แม้ว่าประเทศไทยมีทรัพยากรต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก ทั้งทรัพยากรธรรมชาติและจากการผลิตของมนุษย์ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า คนไทยส่วนใหญ่ค่อนข้างภูมิใจกับการขายผลผลิตหรือสินค้า ที่ผู้ซื้อจะนำไปใช้เป็นวัตถุดิบเพื่อพัฒนาต่อยอดและเพิ่มมูลค่าสินค้านั้น ซึ่งโดยมากเป็นผลผลิตทางการเกษตร เช่น ข้าว ยางพารา สับปะรด หรือผลผลิตทางการเกษตรอื่น ๆ โดยการส่งออกผลผลิตทางเกษตรเหล่านี้ขึ้นอยู่กับ ปริมาณความต้องการของประเทศผู้นำเข้า เพื่อนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในการแปรรูปและเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศนั้น ๆ ซึ่งมูลค่าจากการขายผลผลิตที่คนไทยได้รับจะค่อนข้างต่ำ และที่สำคัญ คือ เมื่อประเทศที่สั่งซื้อและนำเข้าวัตถุดิบดังกล่าวจากประเทศไทยในราคาถูกไปแล้วก็ได้ทำการพัฒนาต่อยอดเพิ่มมูลค่าของวัตถุดิบ จนได้

เป็นผลิตภัณฑ์หรือสินค้า และส่งกลับมาขายให้กับประเทศไทยในราคาสูง จากสถานการณ์ดังกล่าวนี้ จึงทำให้คนไทยต้องซื้อสินค้าที่มีวัตถุดิบที่เป็นของคนไทย แต่ได้แปรรูปเป็นสินค้าใหม่ ซึ่งสามารถเพิ่มมูลค่าให้กับผลผลิตในราคาที่สูงขึ้น

คำว่า “การพัฒนาเศรษฐกิจ” (Economics Development) จึงเป็นปัจจัยหลักที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน โดยที่รัฐบาลทุกยุคสมัยได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นอันดับแรก แต่แนวทางในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศจะเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละยุคสมัยโดยปัจจัยหลักที่รัฐบาลได้ใช้ในการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจที่ผ่านมา มุ่งเน้นการพึ่งพาผลผลิตจากภาคการเกษตร ทรัพยากรธรรมชาติ และอุตสาหกรรมเบาที่ใช้แรงงานเป็นหลัก ถึงแม้ในช่วงเวลาที่ผ่านมาประเทศไทยจะอยู่ในยุค Thailand 3.0 ซึ่งเป็นยุคที่ใช้อุตสาหกรรมหนักและการส่งออกเป็นปัจจัยกระตุ้นการเติบโตทางเศรษฐกิจ หากแต่ไม่ได้ทำให้รายได้ของประชากร หรือผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) หรือความสามารถในการแข่งขันของประเทศเพิ่มขึ้น ทำให้หลายปีที่ผ่านมา ประเทศไทยยังคงอยู่ในกลุ่มประเทศรายได้ปานกลาง (middle income country) ไม่สามารถก้าวข้ามจากกับดักประเทศที่มีรายได้ปานกลาง รวมไปถึงความเหลื่อมล้ำทางสังคมและความไม่สมดุลของการพัฒนาได้ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหารประเทศต้องกลับมาพิจารณาการเพิ่มมูลค่าสินค้าที่มีภายในประเทศ โดยมุ่งเน้นการวิจัยและการพัฒนา (Research and Development: R&D) เพื่อให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประชาชนในประเทศ และสามารถแข่งขันในตลาดโลกได้

ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา ประเทศไทยผู้นำเศรษฐกิจโลกต่างตื่นตัวและให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม เพื่อชิงความเป็นผู้นำด้านเศรษฐกิจในศตวรรษที่ 21 ดังเห็นได้จาก การประกาศนโยบายของประเทศต่าง ๆ เช่น ปี ค.ศ. 2011 ประธานาธิบดี บารัค โอบามา ประกาศนโยบายส่งเสริมการผลิตขั้นสูง หรือ Advanced Manufacturing Partnership (AMP) ปี ค.ศ. 2012 ประเทศเยอรมนี

ประกาศเป็นผู้นำอุตสาหกรรม 4.0 ต่อมาปี ค.ศ. 2013 ญี่ปุ่น ประกาศ Japan Industrial 4.1 ปี ค.ศ. 2014 ประเทศ เกาหลีใต้มุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์และ นวัตกรรม 3.0 ตลอดจนถึงปี ค.ศ. 2015 ประเทศจีนได้ประกาศ นโยบาย Made in China 2025 และ One Belt, One Road เพื่อชิงผู้นำเศรษฐกิจโลก

สำหรับประเทศไทยนั้น นโยบาย Thailand 4.0 นับเป็น ยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศที่ได้กำหนดวิสัยทัศน์ เชิงนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยหรือ โมเดลพัฒนาเศรษฐกิจของรัฐบาลบววิสัยทัศน์ “มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน” โดยได้กำหนดภารกิจที่สำคัญในการขับเคลื่อน ปฏิรูปประเทศในหลายด้าน เพื่อปรับทิศทางและสร้างหนทาง พัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรือง สามารถรับมือกับโอกาสและ ภัยคุกคามแบบใหม่ ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วใน ทศวรรษนี้ได้ โดยมีความมุ่งมั่นที่ต้องการปรับเปลี่ยน โครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ “Value-Base Economy” หรือ “เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม” ด้วยหลักคิดในการ เปลี่ยนสินค้า “โภคภัณฑ์” ไปสู่สินค้าเชิง “นวัตกรรม” เปลี่ยนจากการขับเคลื่อนประเทศด้วยภาคอุตสาหกรรมไปสู่ การขับเคลื่อนประเทศด้วยเทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์ และนวัตกรรม และเปลี่ยนจากการมุ่งเน้นภาคการผลิตสินค้า ไปสู่ ภาคบริการ

คณะรัฐบาลชุดปัจจุบันได้มีความพยายามในการทำให้ ประเทศไทยหลุดจากการติดกับดักประเทศที่มีรายได้ปานกลาง และความเหลื่อมล้ำทางสังคม จึงนำมาสู่การปฏิรูปเศรษฐกิจ ภายใต้นโยบาย “Thailand 4.0” ซึ่งเป็นประเด็น ที่มีการหยิบยกมาพูดถึงในเวทีต่าง ๆ เนื่องจากการปฏิรูป ระบบเศรษฐกิจที่เปลี่ยนไปจากการพัฒนาเศรษฐกิจในอดีต ที่ผ่านมานั้นคือ การใช้ “เทคโนโลยี และ นวัตกรรม” ซึ่งเป็น ระบบการผลิตที่เปลี่ยนจากการ “ทำมาก ได้น้อย” ไปสู่การ “ทำน้อย ได้มาก” เปลี่ยนจากสินค้า “โภคภัณฑ์” เป็นสินค้า “นวัตกรรม” เปลี่ยนจากการ “พึ่งพาอุตสาหกรรม” ไปสู่การ

“พึ่งพาเทคโนโลยี” จาก “ภาคการผลิต” ไปสู่ “ภาคบริการ” โดยการนำไปสู่การใช้งานวิจัยและนวัตกรรมไปพัฒนาต่อยอด อุตสาหกรรมเดิม หรือ First S-Curve ไปพร้อมกับการพัฒนา อุตสาหกรรมใหม่ New S-Curve ใน 10 กลุ่มอุตสาหกรรมหลัก การวิจัยเพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าที่สามารถผลิตได้ภายใน ประเทศ จึงเป็นจุดเริ่มต้นของคำว่า “การวิจัยจากห้อง สู่อ่าง” ซึ่งปัจจุบันได้มีการสนับสนุนให้มีการวิจัยประเภทนี้เกิดขึ้น จากหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการวิจัยและการผลิตขึ้น หลายหน่วยงานโดยภาครัฐบาลได้มีนโยบายที่ชัดเจนว่า “งานวิจัย ที่จำเป็นสำหรับประเทศ ควรเป็นงานวิจัยสู่เชิงพาณิชย์ เพื่อ เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันเชิงพาณิชย์อย่างแท้จริง โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อเชื่อมโยงให้เอกชนสามารถเข้าถึง และนำผลงานวิจัย เทคโนโลยีและนวัตกรรมทางด้าน วิทยาศาสตร์ไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ได้จริงจึง มีผลงาน วิจัยระดับต่าง ๆ ที่พร้อมที่จะถ่ายทอดเทคโนโลยี” โดยเน้น หน่วยงานที่รับผิดชอบงานวิจัยด้านต่าง ๆ ในหลากหลาย ระดับ เพื่อให้เป็นเวทีต่อยอดผลงานวิจัยจากห้องสู่อ่าง ได้แก่ กลุ่มเภสัชภัณฑ์และเครื่องสำอาง การแพทย์ วัสดุ อุตสาหกรรม และเครื่องจักร อาหารและเครื่องดื่ม อัญมณีและเครื่องประดับ สื่อเพื่อการเรียนรู้และอุตสาหกรรมเกษตรและประมง โดยคาดว่า แนวทางในการดำเนินการและประโยชน์ที่ได้รับ มีดังนี้

- 1) เป็นการประชาสัมพันธ์ผลงานวิจัยที่เสร็จสมบูรณ์ แล้วให้ภาคเอกชนได้รู้จักและสามารถนำไปต่อยอด เชิงพาณิชย์
- 2) ผู้ประกอบการได้พบกับนักวิจัยหรือคณะผู้วิจัย โดยตรง ทำให้เกิดความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนข้อมูล ผลของงานวิจัย และนำไปสู่การผลิตเชิงพาณิชย์ที่เป็นประโยชน์ ต่อทั้งสองฝ่าย
- 3) ผู้ประกอบการสามารถนำเทคโนโลยีไปใช้ผลิต เชิงพาณิชย์ได้จริง โดยการสนับสนุนขั้นตอนต่าง ๆ จากนักวิจัย หรือคณะผู้วิจัย ก่อให้เกิดการลงทุน เกิดรายได้ และ ผลประโยชน์ต่อเศรษฐกิจ

ในอดีต งานวิจัยส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ผลิตงานวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรม แต่ผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เสร็จสมบูรณ์แทบจะ ไม่ได้มีโอกาสเผยแพร่เพื่อต่อยอดในเชิงพาณิชย์มากนัก ปัจจุบันได้มีการผนึกกำลังระหว่างภาครัฐและภาค อุตสาหกรรมหรือภาคเอกชนร่วมกันขับเคลื่อนนโยบาย เพื่อ นำพาประเทศก้าวผ่านกับดักประเทศที่มีรายได้ปานกลาง ไปสู่ความ “มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน” โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กับงานวิจัย ทั้งหน่วยงานให้ทุนวิจัย หน่วยงานทำงานวิจัย ระดับต่าง ๆ ได้สนองนโยบาย “งานวิจัยจากห้อง สู่นวัตกรรม” อย่างเต็มรูปแบบ ซึ่งผลจากนโยบายดังกล่าวมีผลลัพธ์ที่ดี มีนักวิจัยที่ให้ความสนใจเกิดขึ้นอีกมากมาย รวมทั้ง ภาคเอกชน หรือภาคอุตสาหกรรมต่างให้ความร่วมมืออย่างจริงจัง

นอกจากนี้ หน่วยงานที่สนับสนุนงานวิจัยยังได้ริเริ่ม โครงการ “Talent Mobility” ที่เปิดโอกาสให้นักวิจัยรุ่นใหม่ ได้มีโอกาสใช้ความรู้ความสามารถที่มีอยู่ในสถาบันการศึกษา โดยมีนักวิจัยอาวุโสหรือนักวิจัยที่มีประสบการณ์เป็นที่เลี้ยง ได้มีโอกาสออกไปร่วมงานวิจัยกับภาคอุตสาหกรรม ซึ่งในช่วงแรก ยังคงมีปัญหาจากความไม่เข้าใจของการบริหารทรัพยากร บุคคลในสถาบันการศึกษา แต่เป็นที่ทราบกันอยู่แล้วว่า ในความเป็นจริงบุคลากรของสถาบันการศึกษาต่างออกไป ร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรมอยู่แล้ว เพียงแต่ไม่ได้ดำเนินการ อย่างเป็นทางการ หรือที่เรียกว่า แอบออกไปทำงานโดยไม่ได้รับการอนุมัติ ซึ่งผลที่ตามมา คือ หน่วยงานต้นสังกัดขาดบุคลากร

ที่มีความรู้ความสามารถเข้าร่วมงานวิจัยที่เป็นทางการ นักวิจัย สามารถรับค่าตอบแทนโดยตรงจากภาคอุตสาหกรรม โดย หน่วยงานต้นสังกัดไม่มีส่วนรับรู้ ซึ่งเป็นผลเสียอย่างมาก ต่อการพัฒนาหน่วยงานนั้น ๆ

เมื่อมีโครงการ “Talent Mobility” อย่างเป็นทางการขึ้น โดยการสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง ที่ได้จัด งบประมาณช่วยเหลือในส่วนของการใช้จ่ายบางส่วน และร่วมมือ กับภาคอุตสาหกรรมในการรองรับนักวิจัยเพื่อการพัฒนา ผลผลิตหรือผลิตภัณฑ์ของอุตสาหกรรม อีกทั้งมีเงินสนับสนุน ชดเชยให้กับหน่วยงานต้นสังกัดของนักวิจัย ผลที่ตามมา คือ นอกจากนักวิจัยจะมีรายได้เพิ่มแล้ว หน่วยงานต้นสังกัดยัง ได้รับงบประมาณมาเพื่อใช้ในการจัดหาบุคลากรมาทดแทน นักวิจัยที่ออกไปทำวิจัยร่วมกับภาคอุตสาหกรรม และที่สำคัญ ที่สุด คือ ผลงานวิจัยที่สามารถจดสิทธิบัตรได้ จะสามารถ จดในนามของภาคอุตสาหกรรมและหน่วยงานต้นสังกัดของ นักวิจัยนั้น ๆ เพื่อจะได้มีการต่อยอดงานวิจัยนั้นต่อไปในอนาคต ซึ่งอาจจะดำเนินการโดยนักวิจัยเดิมหรือนักวิจัยรุ่นใหม่

ปัจจุบัน สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาทุกระดับ และเกือบทุกแห่งได้สนองนโยบาย “งานวิจัยจากห้อง สู่นวัตกรรม” โดยแต่ละแห่งจะมีแนวนโยบายตามความถนัดและ ความสามารถในแต่ละสาขาวิชาของสถาบันการศึกษานั้น ๆ ตัวอย่างสถาบันการศึกษาที่ได้ดำเนินการต่อยอดงานวิจัยเพื่อ การพัฒนาเชิงพาณิชย์ คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้ชื่อว่า เป็นผู้นำด้านการวิจัยและสร้างนวัตกรรมสามารถ

ตอบโจทย์ความต้องการของประเทศมายาวนาน ได้พัฒนา “เมืองนวัตกรรมแห่งสยาม” (Siam Innovation District: SID) ตั้งอยู่บริเวณศูนย์การค้าสยามสแควร์วัน (Siam Square One) โดยต่อยอดจาก CU Innovation Hub หรือ “โครงการ ศูนย์กลางนวัตกรรมแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” และได้ กำหนด 4 พันธกิจที่สำคัญ ได้แก่

1) Industry Liaison – การเชื่อมโยงภาคอุตสาหกรรม เพื่อให้นวัตกรรมที่เกิดขึ้นแล้วและกำลังจะเกิดสามารถตอบโจทย์ อุตสาหกรรมอย่างแท้จริง ประกอบด้วย การจัดการสิทธิเทคโนโลยี สร้างงานวิจัยร่วมกันเพื่อนำงานวิจัยไปพัฒนาต่อยอดเชิงธุรกิจ

2) Marketplace – ตลาดนวัตกรรม เป็นการนำงานวิจัย จำนวนมากที่เคยถูกเก็บขึ้นหิ้งออกสู่ห้าง เพื่อให้ผู้ประกอบการ หรือเอกชนที่สนใจได้มีโอกาสเลือกใช้หรือหยิบไปพัฒนา ต่อยอดเชิงธุรกิจ รวมทั้งยังเป็นจุดนัดพบของคนที่มีความคิด ริเริ่มและสร้างสรรค์ พร้อมลงมือทำที่นำไปสู่การลงทุนและ สร้างหุ้นส่วนในนวัตกรรม (Investment and Partnership)

3) Futurium – ชุมชนนวัตกรรมแห่งอนาคต เป็นสถานที่ จัดแสดงนิทรรศการหมุนเวียนและนิทรรศการถาวรด้าน นวัตกรรม เมื่ออัจฉริยะต้นแบบ เพื่อกระตุ้นคนไทยให้ได้เห็น สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต กระตุ้นให้เกิดจินตนาการและ ปลุกพลังความคิดสร้างสรรค์ เป็นประตูที่จะนำคนไทย สู่โลกแห่งอนาคต

4) Talent Building – เป็นการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ ระดับต่าง ๆ เพื่อสร้างคนดีและคนเก่งของประเทศ ผ่านการ บรรยาย การอบรมเชิงปฏิบัติการ การประกวดแข่งขันและ การต่อยอด ประชุมสัมมนา

นอกจากนี้ ในพื้นที่เมืองนวัตกรรมแห่งสยามยังจัดให้มี “โครงการส่งเสริมนวัตกรรมแห่งสยาม 100 SID” เพื่อให้ นวัตกรรม ใหม่ได้มีพื้นที่จัดแสดงผลงาน แลกเปลี่ยนความรู้และนำผลงาน ไปต่อยอดให้เกิดประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของประเทศต่อไป

อย่างไรก็ดี ยังมีมหาวิทยาลัยวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีชั้นนำของประเทศและมหาวิทยาลัยเอกชน ที่ตอบรับและกำลังเดินหน้าสร้างงานวิจัยและนวัตกรรม ตามโจทย์ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐบาลตามนโยบายและตาม ความพร้อม ความเชี่ยวชาญโดยใช้นวัตกรรมจากการ ค้นคิดและพัฒนาของสถาบันอุดมศึกษานั้น ๆ มาสร้างมูลค่าเพิ่ม ให้กับเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งนอกจากงานวิจัยและ นวัตกรรมแล้ว มหาวิทยาลัยยังได้ปลูกฝังบัณฑิตให้มี กรอบความคิดหรือแนวคิด (Mindset) ที่เป็นกรอบความคิด แบบเติบโต (Growth Mindset) โดยเชื่อว่าความคิดสร้างสรรค์ ที่เกิดขึ้นจะสามารถเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจและสังคม ของประเทศได้ในอนาคตอันใกล้

นอกจากสถาบันการศึกษาแล้ว หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กับการพัฒนาผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ก็ได้มีการสนับสนุนการเพิ่ม มูลค่าสินค้าประเภทต่าง ๆ มากมาย เช่น กรมส่งเสริม อุตสาหกรรม ได้เริ่มโครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์สำหรับผู้ ประกอบการใหม่สาขาอุตสาหกรรมแปรรูปอาหารและ การเกษตรและเทคโนโลยีชีวภาพ โดยหวังว่าจะมีการเชื่อมโยง ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องร่วมต่อยอดงานวิจัยเพื่อเพิ่มมูลค่า ทางภาคส่วนของไทย เช่น การพาผู้ประกอบการในวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) ไปพบผู้ประกอบการรายใหญ่ที่ต้องการสินค้าใหม่ เพื่อตอบโจทย์นโยบายภาครัฐที่ต้องการให้ช่วยกันพัฒนา สินค้าเกษตรด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยี ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนา สามารถขายได้จริง เป็นสินค้าใหม่ไร้คู่แข่ง ไม่ใช่ทำของเลียนแบบ ขายตัดราคากันเอง

การนำผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ มาพัฒนาเพิ่มมูลค่า ในเชิงพาณิชย์ หรือที่เรียกว่า “งานวิจัยจากหิ้ง สู่ห้าง” นั้น นับว่าเป็นสิ่งที่ทุกหน่วยงานต้องให้ความสำคัญและต้องร่วมมือ ดำเนินการอย่างจริงจัง เพราะอดีตที่ผ่านมาประเทศไทย เน้นการส่งออกวัตถุดิบในปริมาณที่มาก โดยแทบจะไม่ได้มี การสนับสนุนการวิจัยและการพัฒนาการเพิ่มมูลค่าให้แก่วัตถุดิบ เหล่านั้น ปัจจุบันตามนโยบายของรัฐบาลแสดงให้เห็นแล้วว่า การที่จะพัฒนาเศรษฐกิจรูปแบบเดิมกับความก้าวหน้าของ วิทยาการของโลกนั้นคงเป็นไปได้ยาก จำเป็นต้องมีการส่งเสริม เพื่อนำผลงานวิจัยด้านต่าง ๆ ออกมาต่อยอดในเชิงพาณิชย์ ให้ชัดเจน การที่จะพัฒนาการวิจัยเพื่อต่อยอดสู่เชิงพาณิชย์ ให้เกิดผลสำเร็จอย่างแท้จริง ย่อมต้องอาศัยความร่วมมือ อย่างจริงจัง มีการยอมรับซึ่งกันและกัน มีความซื่อสัตย์ต่อกัน และต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง